

Πέρασε καιρός. Καί όμως, από τό στόμα τοῦ Ἰώδ δέν βγήκε παράπονο οὔτε λόγος πικρός ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, μολονότι ἀκόμα καί ἡ γυναίκα του τόν παρακινοῦσε νά βλαστημήσει καί νά δώσει ἕνα τέλος στή βασανισμένη του ζωή.

Ἔτσι ὁ Θεός, ἀμείδοντας τήν ὑπομονή καί τήν πίστη του, τόν ἀπάλλαξε ἀπό τήν ἀρρώστια του καί τοῦ ἔδωσε διπλάσια ἀγαθά ἀπ' ὅσα εἶχε πρίν.

[Ἰώβ 1 1-2 10, 42 10]

Οἱ πειρασμοί τοῦ Χριστοῦ

ΜΕΤΑ τή βάπτισή Του ὁ Ἰησοῦς ὁδηγήθηκε ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα στήν ἔρημο, γιά ν' ἀντιμετωπίσει τούς πειρασμούς τοῦ διαδόλου. Σαράντα μερόνυχτα δέν ἔφαγε τίποτα. Ὑστερα, ὁμως, πείνασε. Τότε ἐμφανίστηκε ὁ διάβολος καί τοῦ εἶπε:

– Ἄν εἶσαι Υἱός τοῦ Θεοῦ, πές νά γίνουν αὐτές οἱ πέτρες ψωμιά.

Μά ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε:

– «Ὁ ἄνθρωπος», λέει ἡ Γραφή, «δέν ζεῖ μόνο μέ ψωμί, ἀλλά καί μέ κάθε λόγο πού βγαίνει ἀπό τό στόμα τοῦ Θεοῦ».

Ὑστερα ὁ πονηρός Τόν ὁδήγησε στά Ἱεροσόλυμα, Τόν ἔστησε στό πιάτο πηλὸ μέρος τοῦ Ναοῦ καί Τοῦ εἶπε:

– Ἄν εἶσαι Υἱός τοῦ Θεοῦ, πέσε ἀπὸ δῶ κάτω· γιατί ἡ Γραφή λέει: «Θά δώσει ἐντολή γιά Σένα στούς ἀγγέλους Του καί θά Σέ σηκώσουν στά χέρια τους, γιά νά μή σκοπιάσει σέ πέτρα τό πόδι Σου».

– Ἀλλοῦ, ὁμως, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς, ἡ Γραφή λέει: «Δέν πρέπει νά βάσεις σέ δοκιμασία τόν Κύριο, τόν Θεό σου».

Τέλος, ὁ διάβολος Τόν ἀνέδασε σ' ἕνα ψηλὸ βουνό καί Τοῦ ἔδειξε ἀπὸ κεῖ ὅλα τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου.

– Ὅλη ἡ ἐξουσία καί ὅλη ἡ λαμπρότητα αὐτῶν τῶν βασιλείων, Τοῦ εἶπε, ἔχει παραδοθεῖ σ' ἐμένα καί τήν προσφέρω σ' ὅποιον ἐγὼ θέλω. Ἄν, λοιπόν, πέσεις καί μέ προσκυνήσεις, θά εἶναι ὅλη δική Σου.

Ὁ Ἰησοῦς, ὁμως, ἀποκρίθηκε:

– Φύγε ἀπὸ μπροστά μου, σατανά! Ἡ Γραφή τό λέει καθαρά: «Μόνο τόν Κύριο, τόν Θεό σου, θά προσκυνήσεις καί μόνο Αὐτόν θά λατρεύσεις».

Ἔτσι ὁ διάβολος Τόν ἄφησε κι ἔφυγε. Τότε ἦρθαν ἄγγελοι Θεοῦ καί Τόν ὑπερεβύσαν.

[Ματθ. 4 1-11, Λουκ. 4 1-13]

Ἡ ἀνάσταση τοῦ αὐτόχειρα

Ο ΑΓΙΟΣ Μαρτίνος ὁ θαυματουργός ἦταν Ρωμαῖος κόμης καί στρατηγός στά χρόνια τοῦ αὐτοκράτορα Τραϊανοῦ (98-117). Ἀπαρνήθηκε, ὁμως, τὰ κοσμικά ἀξιώματα, τή δόξα καί τόν πλοῦτο, κι ἐγινε μοναχός. Γιά τή μεγάλη του ἀρετή τιμήθηκε μέ τό ἀρχιερατικό ἀξίωμα καί καταστάθηκε ποιμενάρχης τῆς Κωνσταντίνης, σημερινῆς Τουρς, τῆς Γαλλίας.

Μιά μέρα ὁ ἅγιος περπατοῦσε στήν πόλη. Φτάνοντας στήν ἀγορά, συνάντησε ἕνα ἀνάστατο πλήθος. Ἄντρες, γυναῖκες καί παιδιά ἦταν μαζεμένοι γύρω ἀπὸ ἕναν νέο, πού κειτόταν καταγῆς νεκρός. Ὅπως τοῦ εἶπαν, πρίν ἀπὸ λίγο εἶχε αὐτοκτονήσει. Εἶχε κρεμαστεῖ!...

Ὁ ἱεράρχης, ἀφοῦ στάθηκε πάνω ἀπὸ τό ἄψυχο σῶμα τοῦ παλικαριοῦ καί τό κοίταξε γιά λίγο σιωπηλός, εἶπε μέ σιγουριά:

– Τοῦτο τό κακό ὀφείλεται σέ δαιμονική ἐνέργεια.

Ὑστερα, γυρίζοντας σ' ἀνατολικά, γονάτισε καί προσευχήθηκε ὥρα πολλή. Ὅταν σηκώθηκε, στύλωσε πάλι τὰ μάτια του στὸν νεκρό καί φώναξε προστακτικά:

– Πονηρό καί ἀκάθαρτο πνεῦμα, πού παρακίνησες τοῦτον τό νέο νά κρεμαστεί, στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, φανερώσου ἐδῶ μπροστά μας, γιά νά σέ δοῦμε!

Πραγματικά, τήν ἴδια στιγμή, τό δαιμόνιο ἐμφανίστηκε μπροστά στά ἐκπληκτα μάτια τοῦ πλήθους. Ἐμοιαζε μέ ἀραπόπουλο. Τά μάτια του ἦταν κόκκινα σάν τή φωτιά καί τά χεῖλια του κατάμαυρα. Ἡ γλώσσα του κρεμόταν ἔξω σάν τοῦ λυσσασμένου σκύλου καί στά μακριά του χέρια κρατοῦσε ἓνα σκοινί.

– Πές μας, ἀκάθαρτο πνεῦμα, ποιά εἶναι ἡ δουλειά σου; τό ρώτησε ὁ ἅγιος.

– Ἐγώ παρακινῶ τούς ἀνθρώπους στήν αὐτοκτονία, ἀποκρίθηκε τό δαιμόνιο. Αὐτό μοῦ ἔχει ἀνατεθεῖ ἀπό τόν ἀρχηγό μου, τό σατανά.

– Καί τό παλικάρι ἐτοῦτο γιατί τό ἔβαλες νά κρεμαστεί;

– Νά, ἦταν πρῶτα εἰδωλολάτρης κι ἔγινε ὕστερα χριστιανός. Μά δέν τηροῦσε τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Δέν στοχαζόταν τήν αἰώνια ζωή. Ἐκανε τά πονηρά του θελήματα. Ἐπεφτε θεληματικά σέ βαρεῖες ἁμαρτίες. Καί στό τέλος ἔχασε ὁλότελα τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας του. Βρίσκοντάς τον, λοιπόν, ἀπελπισμένο, δέν ἔχασα τήν εὐκαιρία: Τοῦ ἔβαλα τό λογισμό νά κρεμαστεί, γιά νά τόν ἔχω συντροφιά στήν αἰώνια κόλαση.

– Κακοῦργε! φώναξε ὁ ἱεράρχης. Δέν φτάνει πού ἔσπρωξες στήν ἀπώλεια αὐτόν τόν ταλαίπωρο, τόν κατηγορεῖς κιόλας γιά φταίχτη; Σέ προστάζω στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Πήγαινε νά κατοικήσεις στίς ἐρημίες! Καί σάν ἔρθει ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων, νά γκρεμιστεῖς μέ τούς συντρόφους σου στόν ἄδη, στήν ἄσβεστη φωτιά, πού ἔχει ἐτοιμαστεῖ γιά σᾶς.

Ἄμέσως ὁ δαίμονας ἔγινε ἄφαντος. Τότε ὁ μακάριος Μαρτίνος προσευχήθηκε θερμά πάνω ἀπό τόν νεκρό.

– Θεέ καί Κύριέ μου, εἶπε, ἡ εὐσπλαγχνία Σου εἶναι

ἄμετρη καί ἡ φιλανθρωπία Σου ἀνεκδιήγητη. Μήν παραβλέψεις, λοιπόν, τό πλάσμα σου. Ρίξε τό ἐλεητικό Σου βλέμμα στό δοῦλο Σου καί ἀνάστησέ τον, γιά νά δοξαστεῖ τό πανάγιο ὄνομά Σου.

Μέ τά λόγια τοῦτα τῆς προσευχῆς τοῦ ἁγίου, ὁ νεκρός ἄνοιξε τά μάτια του καί σηκώθηκε ὀρθιος. Ἀφοῦ κοίταξε ὁλόγυρα σατισμένος, ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἱεράρχη κλαίγοντας.

– Σ' εὐχαριστῶ, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε μ' εὐγνωμοσύνη, γιατί δέν μ' ἐγκατέλειψες σ' ἐκεῖνον τόν φρικτό καί πικρό τόπο τοῦ ἄδου! Σέ παρακαλῶ, ὁδήγησέ με τώρα στό δρόμο τῆς σωτηρίας...

– Σήμερα, παιδί μου, δοκίμασες τά βασανιστήρια τῆς κολάσεως. Εἶδες τί μεγάλο κακό προξenoῦν οἱ ἁμαρτίες στόν ἄνθρωπο. Μετανόησε, λοιπόν, καί μίσησέ τες.

Πολλές τέτοιες συμβουλές ἔδωσε στόν νέο ὁ φιλόθεος ἐπίσκοπος, πρίν τόν ἀφήσει νά φύγει εἰρηνικά.

[62]

Οἱ πειρασμοί τῆς ἁγίας Μαύρας

ΔΑΙΜΟΝΙΚΟΙ πειρασμοί πολιορκoῦσαν τήν ἐνδοξη μάρτυρα Μαύρα (†283), καθώς ἀργοπέθαινε πάνω στό σταυρό γιά τήν πίστη της στό Χριστό.

Ἐννιά ὁλόκληρα μερόνυχτα ἔμεινε σταυρωμένη, πρίν παραδώσει τήν ψυχή της στά χέρια τοῦ Κυρίου, ὅπως ἄλλωστε καί ὁ σύζυγός της ἅγιος Τιμόθεος. Τήν πρώτη νύχτα ἔπεσε σέ ἔκσταση. Ἀμέσως εἶδε νά τή ζυγώνει ἓνας ἄνθρωπος χαμογελαστός, μέ παιδιάστικη ὄψη, πού κρατοῦσε στά χέρια του ἓνα ποτήρι γεμάτο μέλι καί γάλα. Τό πλησίασε στά χεῖλη της καί τῆς εἶπε γλυκά:

– Πάρ' το κι ἀπόλαυσέ το. Γιά σένα τό 'φερα. Θά σέ τონώσει.